

εἰς τὰ στήθη μου χαρὰν ἀνεκλάλητον καὶ ἐλησμόνουν πρὸς στιγμὴν τὰς θλίψεις τῆς ἀθλίας ταύτης ζωῆς μου! . . . Ἦδη, σοὺ ἀναχωροῦντος, αἰσθάνομαι τὴν λύπην πιέζουσιν τὴν καρδίαν μου. Ἀλλὰ δὲν βλάπτει, ἐξηκολούθησεν ἀπομάσσουσα ἐν δάκρυ, τὸ ὅποιον ἔρρεεν ἐπὶ τῆς παρεῖδς τῆς, θὰ ζήσω μὲ τὴν ἀνάμνησιν τῶν εὐτυχῶν ἡμερῶν, τὰς ὁποίας διήλθον ὅτε ἦσο πλησίον μου.

— Ἰακωβίνα μου, διατί κλαίεις;

— Ὅχι, δὲν κλαίω πλέον, Ζεβάν. Ὑπαγε. Ἡ τύχη ἤθελεν ὥστε νὰ σ' ἴδω τὴν νύκτα ταύτην καὶ νὰ σοὶ ἐξομολογήθω τὰ πάντα. Δὸς μοι τὴν χεῖρά σου. Ὅθ' ἡμικι πάντοτε πιστὴ καὶ ἀφωσιμένη φίλη σου, εἴθε δὲ ὁ Θεὸς νὰ σοὶ διαφυλάτῃ ἡμέρας εὐτυχεῖς καὶ τρισυλβίους.

— Ἀχ! Ἰακωβίνα, πόσον σὲ ἀγαπῶ.

— Καὶ τώρα τί θὰ κάμετε;

— Οὐτε καὶ ἐγὼ γνωρίζω. Τόση λύπη κατέλαβε τὴν ψυχὴν μου, ὥστε δὲν ἤξεύρω τί νὰ σκεφθῶ! . . . Τί θὰ εἴπῃ ἀρά γε ὁ ἀδελφός μου Ὀλιβιέρους;

— Τὸν ἀγαπᾷς λοιπὸν πολὺ αὐτὸν τὸν ὄρατον νέον;

— Ἐὰν τὸν ἀγαπῶ! . . . Οὐδέποτε ἐχωρίσθημεν. Ἡ μήτηρ μου τὸν ἀνέθρεψε. Πρὶν νὰ ἔλθωμεν εἰς Παρισίους, ἡμεῖς τινὰ μοὶ εἶπε: «Ζεβάν, θὰ μεταβῶ εἰς Παρισίους διὰ νὰ ἐκδικηθῶ τὸν πατέρα μου, ὁ ὁποῖος αἰσχροῦς ἐδόλοφονήθη. Θέλεις νὰ με ἀκολουθήσῃς;» «Καὶ εἴνε δυνατὸν νὰ μὴ σε ἀκολουθήσω, ἀδελφέ μου;» τῷ ἀπήντησα. Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐσπέραν ἀνεχωρήσαμεν διὰ Παρισίους. . . . Ἦδη ὅ,τι καὶ ἂν συμβῇ, θὰ σε ἀγαπῶ πάντοτε, Ἰακωβίνα. . . .

Ἰσχυρὸς τις κρότος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν, διακόψας τὸν ἐρωτόληπτον ποιητὴν.

— Κύριε Βισκορνέ, εἶπε φωνὴ τις ἔξωθεν, ἀνοίξατέ μοι. . . . Εἴμ' ἐγώ, ὁ Ὀλιβιέρους.

— Ὁ Ὀλιβιέρους! ἀνέκραξε χαίρων ὁ Ζεβάν.

— Ὁ φίλος σου! εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα.

— Δὲν θέλω νὰ μ' ἴδῃ, ἐξηκολούθησεν αὐτὴ μετ' ὀλίγον, συνομιλοῦσαν μ' ἐσὲ εἰς τοιαύτην ὥραν. Ἰδοὺ! εἰς ἐκείνην τὴν συρτοθήκην θὰ εὕρῃς τὸ κλειδίον τῆς θύρας. . . . Ἀνοίξον. . . . Ἐγὼ ἀναβαίνω εἰς τὸ δωμάτιόν μου. . . .

— Θὰ σ' ἐπανίδω, Ἰακωβίνα;

— Ναί.

— Εἰς πρώτην μου πρόσκλησιν;

— Ἐάν ποτε λάβῃς τὴν ἀνάγκην μου, σοὶ το ὀρκίζομαι.

— ὦ! προσφιλὴς μου Ἰακωβίνα, ὑγίαινε!

Δεύτερος κρότος ἰσχυρότερος ἀντήχησεν εἰς τὴν θύραν.

— Ὁ Ζεβάν ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ.

— ὦ! κύριε Βισκορνέ, εἶπεν ὁ Ὀλιβιέρους εἰσερχόμενος, πιστεύσατε ὅτι λυπούμαι πολὺ, διότι σὰς διέκοψα τὸν ὕπνον σας. . . . Ζεβάν! . . . εἶσαι σύ!

— Ναί, ἐγώ. Ἠρχόμην εἰς ἀναζήτησίν σου, ὅτε. . . .

— Τί;

— Ἀς ἀναβῶμεν εἰς τὸ δωμάτιόν μας. Ὅθ' σοὶ διηγηθῶ πολλὰ πράγματα.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Εὐαρεστήθητε νὰ λαλεῖτε μᾶλλον χαμηλοφώνως, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Μονσορώ πάντοτε ἥρεμος. Ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης λησμονεῖ, ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς εὐπατρίδην, πρὸς ἀγαθὸν ὑπὲρ ἑστῆν.

Ὁ δούξ ἤρχισε νὰ γελάσῃ σπασμωδικῶς.

— Πρὸς ἀγαθὸν ὑπὲρ ἑστῆν τοῦ βασιλέως! ἐξηκολούθησεν ὁ Μονσορώ ἀπαθὴς ὅσον καὶ πρὸ τῆς ἀπειλῆς ταύτης.

Ὁ δούξ ἔσταματήσῃ μετὰ ταύτην μόνην τὴν φράσιν.

— Τί ἐννοεῖτε; ἐψιθύρισεν.

— Ἐννοῶ, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ μετὰ προκρίτης καὶ σεβασμοῦ, ὅτι, ἐὰν ὁ ἐξοχώτατος ἤθελε νὰ μου ἀκούσῃ, ἤθελεν ἐννοῆσαι, ὅτι ἡδυνάμην νὰ λάβω ἐκείνην τὴν γυναῖκα, ἀφοῦ ἐπίσης ἡ Αὐτοῦ Ὑψηλότης ἤθελε νὰ τὴν λάβῃ.

Ὁ δούξ οὐδὲν ἡδυνάθη ν' ἀντείπῃ, ἐκπλαγεὶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ τόλμῃ.

— Ἰδοὺ ἡ δικαιολογία μου, εἶπε ταπεινῶς ὁ μέγας κυνηγός· ἡγάπων ἐμμανῶς τὴν δεσποινίδα δὲ Μεριδόρ. . . .

— Καὶ ἐγὼ τὴν ἡγάπων! ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετ' ἀνεκφράστου ἀξιοπρεπείας.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε, ὅτι εἴθε κύριός μου, ἀλλ' ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδόρ δὲν σὰς ἡγάπα.

— Καὶ ἡγάπα σέ;

— Ἴσως, ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορώ.

— Ψεύδεσαι! ψεύδεσαι! μετεχειρίσθης βίαν, ὡς ἐγώ. Πλὴν ἐγώ, ὁ κύριος, ἀπέτυχον, ἐνῶ σύ, ὁ θεράπων, ἐπέτυχες, διότι ἐγὼ ἔχω μόνην τὴν ἰσχύν, ἐνῶ σύ εἶχες τὴν προδοσίαν.

— Ἐξοχώτατε, ἡρώμην αὐτῆς.

— Τί μέλλει μοι;

— Ἐξοχώτατε. . . .

— Ἀπειλεῖς, ἐχιδνα;

— Ἐξοχώτατε! προσέξατε! εἶπεν ὁ Μονσορώ, ταπεινῶς τὴν κεφαλὴν, ὡς ἡ μέλλουσα νὰ ἐφορμήσῃ τίγρις. Ἠρώμην αὐτῆς, δὲν εἶμαι δ' ἐκ τῶν θεραπόντων σας, ὡς πρὸ μικροῦ εἶπετε. Ἡ σύζυγός μου ἀνήκει εἰς ἐμέ, ὡς μοι ἀνήκουσι τὰ κτήματά μου· οὐδεὶς δύναται νὰ μοι τὴν ἀφαιρέσῃ, οὐδ' αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. Ἠθέλησα νὰ λάβω ἐκείνην τὴν γυναῖκα καὶ τὴν ἑλπίαν.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ Φραγκίσκος, ὁρμήσας νὰ λάβῃ τὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἀργυροῦν κωδωνίσκον τὴν ἑλπίαν, ἀλλὰ θὰ τὴν ἀποδώσεις.

— Πλανᾶσθε, ἐξοχώτατε, ἀνέκραξεν ὁ Μονσορώ, ὁρμήσας ἐπίσης πρὸς τὴν τράπεζαν, ὅπως ἐμποδίσῃ τὸν πρίγκηπα τοῦ νὰ σημάνῃ. Ἀποβάλετε τὴν πονηρὰν σέψιν τοῦ νὰ με βλάψῃτε, διότι ἐὰν ἐκαλεῖτε

βοηθεῖαν, ἐάν με προσεβάλλετε δημοσίως. . . .

— Ὅθ' ἀποδώσεις ἐκείνην τὴν γυναῖκα, σοὶ λέγω.

— Νὰ τὴν ἀποδώσω, πῶς; . . . Εἶναι σύζυγός μου, συνεζεύχθη αὐτὴν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Μονσορώ ἤλιπεν εἰς τὸ ἀποτέλεσμα τῆς φράσεως ταύτης, ἀλλ' ὁ πρίγκηψ δὲν ἐγκατέλιπε τὸ ὄργιλον ὕψος του.

— Ἐὰν ἦναι σύζυγός σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, εἶπε, θὰ τὴν ἀποδώσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους!

— Ἠξεύρει, λοιπὸν, τὰ πάντα; ἐψιθύρισεν ὁ Μονσορώ.

— Ναί, ἡξεύρω τὰ πάντα. Ὁ ἀκυρώσεις τὸν γάμον, θὰ τὸν ἀκυρώσω ἐγώ. ἐὰν ἔτι ἦναι τετελεσμένος ἐνώπιον πάντων τῶν θεῶν, οἵτινες ἐβάσιλευσαν εἰς τὸν οὐρανόν.

— Ἀ! ἐξοχώτατε, βλασφημεῖτε, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

— Αὐρίον, ἡ δεσποινὶς δὲ Μεριδόρ θέλει ἀποδοθῇ εἰς τὸν πατέρα τῆς, σὺ δὲ θέλεις ἀναχωρήσει εἰς τὴν ἐπιβληθησομένην σοὶ ὑπ' ἐμοῦ ἐξορίαν. Μετὰ μίαν ὥραν, θέλεις πωλήσῃς τὸ ἀξίωμα τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ. Ἰδοὺ οἱ ὄροι μου, ἀλλως, πρόσεξον ὑπήκουε, θέλω σὲ συντρίψει, ὡς συντρίβω ταύτην τὴν ὕελον.

Ὁ πρίγκηψ, λαβὼν κρυστάλλινον ποτήριον, δῶρον τοῦ ἀρχιδουκὸς τῆς Αὐστρίας, ἐξηκόντισεν αὐτὸ κατὰ τοῦ Μονσορώ, ὅστις ἐκαλύφθη ὑπὸ τῶν συντριμμάτων αὐτοῦ.

— Δὲν θ' ἀποδώσω τὴν γυναῖκα, εἶπε θὰ πωλήσω τὸ ἀξίωμά μου καὶ θὰ μείνω εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀπήντησεν ὁ Μονσορώ, τρέχων πρὸς τὸν ἐξεστηκότα Φραγκίσκον.

— Διατί. . . κατηραμένε;

— Διότι θέλω ζητήσαι χάριν παρὰ τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας, παρὰ τοῦ ἐκλεχθέντος εἰς τὴν Μοῆν τῆς Ἀγίας Γενοβέφας βασιλέως, ὁ δὲ νέος ἡγεμὼν, ὁ τόσον εὐγενὴς καὶ τόσον εὐτυχὴς ἐκ τῆς προσφάτου θείας εὐνοίας, δὲν θέλει ἀποκρούσει τὸν πρῶτον ἐκετεύοντα αὐτόν.

Ὁ Μονσορώ ἐτόνιζεν ἀλληλοδιαδόχως τὰς τρομερὰς ταύτας λέξεις· τὸ πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του μετεδίδοτο, ὀλίγον κατ' ὀλίγον, εἰς τὴν φράσιν του.

Ὁ Φραγκίσκος ἐπίσης ὠχρίασεν, ἀπεσύρθη ἐν βῆμα καὶ παρετήρησεν ὀπισθεν τοῦ καλύπτοντος τὴν θύραν παραπετάσματος, εἶτα δὲ, λαβὼν τὸν Μονσορώ ἀπὸ τῆς χειρός, εἶπεν αὐτῷ, διακοπτόμενος μετὰ πάσαν λέξιν, ὡς ἐὰν εἶχον ἐξαντληθῇ αἱ δυνάμεις του:

— Καλὰ. . . καλὰ. . . ἀκόμη. . . ὑποβάλετέ μοι. . . τὴν παρὰ κλησίν σας μᾶλλον χαμηλοφώνως. . . σὰς ἀκούω.

— Θέλω λαλήσαι ταπεινῶς, εἶπεν ὁ Μονσορώ, ἀναλαβὼν αἰφνης τὴν ἡρεμίαν του, ὡς προσήκει εἰς τὸν ταπεινὸν θεράποντα τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος.

Ὁ Φραγκίσκος περιῆλθε βραδέως τὸν εὐρὺν θάλαμον, ἀφικόμενος δὲ πλησίον τῆς θύρας, παρετήρησεν ἐπισταμένως ὀπισθεν τοῦ καλύπτοντος αὐτὴν παραπετάσματος, διότι ἐφάνετο μὴ πιστεύων, ὅτι ἐκεῖναι αἱ λέξεις δὲν εἶχον ἀκουσθῇ.